

Pristatomi tautinio paveldo produktai - blizgės, kurioms suteiktas tautinio paveldo produktų A kategorijos sertifikatas ir Aukštaitijos nacionalinio parko produkto ženklo pažymėjimas.

www.Blizges.lt

Blizgė – šeimos maitintoja. Kisielių blizgės.

Kisielių giminės herbas.

„Kiekvienas žvejas turėdavo nuosavą blizgę, dažnai paveldėtą iš tėvo, kuris ją būdavo **paveldėjęs** irgi iš savo tėvo, tad ji būdavo ne tik šeimos maitintoja, bet ir **relikvija**. Nieko nuostabaus, kad kiekvienas žvejys masalą, kuris žiemą maitindavo šeimą, laikydamasis nerašytos šimtametės tradicijos, kruopščiai slėpdavo nuo svetimų akių. Anuometinių blizgių kalibras dabar kelia nuostabą ne tik ešerių, bet ir sterkių bei lydekų žvejams.“
Viktoras Armalis, 2011

Kisielių šeimos metraštis. Blizgių gamybos kartų istorija.

● Liudvikas Kisielius (1755 – 1851).

- Buvo aktyvus politinis veikėjas, bajoras (ir palikuonys).
- jo sūnus Jonas Kisielius

● Jonas Kisielius Liudviko (1793 – 1851–03–08).

- Nuo 1795 m. gyveno Lintupio parapijos (16 km į pietryčius nuo Švenčionių. Vitebsko sritis, Baltarusija) Kisielių kaime.
- Turėjo seseris Viktoriją, Juzefą, Rozaliją, Pulcheriją, Benediktą ir brolių Antaną
- Turėjo vaikus: Aleksandrą, Kazimierą, Juliją ir Feliciją
- jo sūnus Aleksandras Kisielius

● Aleksandras Kisielius, Jono (1842 – ?). Žvejas-profesionalas.

- Turėjo vaikus: Aleksandrą, Adolfą ir Juozapą ir Eleną, kuri gimė 1878–01–01.
- Gyveno Palūšėje ant ežero kranto su žmona Agniete.
- Dalyvavo 1863 metų sukilime, po jo platino lietuvišką spaudą (Birutės Fedaravičienės, Genovaitės Kisielytės pasakojimais).
- Apie 1880 m. buvo išstremtas į Sibirą už dalyvavimą sukilime. Iš ten jis negrįžo.
- Jo sūnus Aleksandras Kisielius

● **Aleksandras Kisielius, Aleksandro (1866 – 1952). Žvejas-profesionalas. Žieminės blizgės.**

- Žvejybinės veiklos metai maždaug 1895 iki 1952.
- Devynių vaikų tėvas. Vadovavo Palūšės žvejų brigadai.
- **1-oji blizgių gamintojų karta:** jo brolis Adolfas Kisielius mokėsi kartu žvejybos amato

● **Adolfas Kisielius, Aleksandro (1871 – 1900). Žvejas-profesionalas.**

- Žvejojo nuo 1881 iki 1899 kartu susu broliu Aleksandru Kisieliumi.
- **2-oji blizgių gamintojų karta:** Adolfo sūnus Vincas Kisielius pratęsė žvejybos tradiciją.

● **Vincas Kisielius, Adolfo (1898 – 1933). Blizgių gaminimo pradžia. Žvejas-profesionalas.**

- Veiklos metai nuo maždaug 1911 iki 1933.
- Vincas Kisielius pas dėdę Aleksandrą Kisielių mokėsi žvejybos amato.
- Žieminis blizgiavimas.
- Paskendo žvejojdamas.
- **3-oji blizgių gaminimo karta:** jo sūnus Gediminas Kisielius pratęsė šią tradiciją

● **Gediminas Kisielius, Vinco (1926 – 1982). Žvejas-mėgėjas. Blizgių gamintojas.**

- Profesija – stereotipininkas.
- Veiklos metai nuo maždaug 1931 iki 1982.
- Turėdamas 7 metus, Gedziukas liko našlaičiu ir jau buvo mokėjęs iš tėvo pasiruošti meškeres ir kitus įrankius žvejybai (tėvo likusius įrankius perdavė „babunia“ Domicelė Kisielienė). Žvejojdamas mažasis Gediminas dažnai konfliktuodavo su lenkų pasienio tarnyba, nes Palūšė buvo pasienio zona ir žvejoti neleido, vis laužydavo meškeres ir stražnicon (daboklėn) varydavo. O geroji babunia vis eidavo anūkėlio iš daboklės pasiimti, vėl leisdavo daryti naujas meškeres, blizges ir eiti žvejoti, nes žuvis buvo bene vienintelis jų maistas.
- **4-oji blizgių gamintojų karta:** jo žentas Bronius Šatkauskas pratęsė tradiciją

● **Bronius Šatkauskas (1951-10-22 – dabar). Žvejas-mėgėjas. Blizgių gamintojas.**

- Žvejas – mėgėjas. Profesija - inžinierius-mechanikas ir technologijų mokytojas-metodininkas.
- Veiklos metai - nuo maždaug 1974 m. iki dabar.
- Tada iš uošvio Gedimino Kisieliaus žentas Bronius Šatkauskas mokėsi ir gamino kartu. Vėliau mokyklose (Vilniaus miesto Ažuolo mokykloje, Vilniaus miesto Senvagės mokykloje, Vilniaus miesto Gabijos gimnazijoje, Ignalinos r. Vidiškių gimnazijoje) mokė mokinius juvelyrikos ir metalų apdirbimo, taip pat ir blizgių gaminimo. Dirbiniai buvo demonstruojami Vilniaus miesto, Ignalinos rajono mokinių kūrybos parodose. Jis taip pat dalyvavo Respublikinėje mokyklų technologijų olimpiadose. Gauti diplomai ir garbės raštai.
- **5-oji blizgių gamintojų karta:** jo sūnus Gediminas Šatkauskas pratęsė tradiciją.

● **Gediminas Šatkauskas, Broniaus (1985-01-14 – dabar). Žvejas-mėgėjas. Blizgių gamintojas.**

- Veiklos metai nuo maždaug 1997 m. iki dabar.
- Pirmoji blizgė buvo padaryta iš arbatinio šaukštelio. Pragrėžus skylutes galuose ir užkabinus trišakį kablį, buvo pagauta pirmoji lydeka (2,5 kg).
- Gamina blizges. Kuria naujus modelius.
- **6-oji blizgių gamintojų karta:** jo sūnus Benediktas Šatkauskas pratęs tradiciją

● **Benediktas Šatkauskas Gedimino (2009-02-02 – dabar). Būsimas žvejas-mėgėjas.**

- Pradedantis žvejas. Popierinių blizgių eskizų braižymas.

Aleksandras Kisielius Aleksandro (1866 – 1952). Blizgių gamybos amato pradininkas

Aleksandro Kisieliaus, Aleksandro (1866 – 1952) tėvas Aleksandras Kisielius, Jono kurį laiką gyveno Paliesės ir Zaltiesės dvaruose netoli Naručio ežero. Vėliau Joną Kisielių, kaip sukilėlį, ištrėmė į Sibirą. Iš ten jis negrįžo. Aleksandro tėvas (Jono sūnus) atsikėlė gyventi į Palūšę (dabar Lūšių g. 19, prie dabartinio pliažo, už buvusio pašto) apie 1851 metus. Aleksandro sūnui Aleksandrui, sukūrus šeimą (pasistatė namą dabar Lūšių g. 10), teko sunkiai dirbti: nuomojo ežerus, dirbo su dviem broliais Gilinskiais, vertėsi žvejyba ir prekyba žuvimi. Motina augino vaikus, buvo labai gera, mokė juos mylėti žmones, gerai mokytis bei dirbti. Tėvai buvo šviesūs, pamaldūs, trokštantys gėrio, žinių, o tai persidavė ir jų vaikams.

Aleksas gamino žiemines blizgeles. Mėgo gamtą ir tradicinę žvejybą. Turėjo valtį, tinklus, bučius ir kitą įrangą. Rankų darbo blizgelės iki šių dienų neišliko. Namuose (dabar Lūšių g. 10, Palūšė, priešais valtinę) turėjo didžiulę rusišką krosnij, kurioje jo žmona Marijona gamino žuvies patiekalus ir dažnai vaišino žvejus bei kaimo žmones.

Palūšietė Kisielienė Marijona, (Aleksandro Kisieliaus (1866 - 1952) žmona) mokėjo labai skaniai paruošti žuvį farširuodavo lydekas – į vidų prikimšdavo bulvių, duonos, pyrago. Ji turėjo specialią lentą ir kapoklę žuvims kapoti. Taip pat gamindavo žuvų kukulius, troškindavo smulkią žuvį: mažus ešerius, stintas sudėdavo į puodą kartu su morkomis ir raugintais burokais (ne raudonais), druskos, acto, lašiniukų ir pašaudavo į krosnij.

Knygoje Ignalinos kraštas V.Milius. Žūklė. 80 – 81 psl. Vilnius, Vaga 1966 rašoma: „Iki pirmojo pasaulinio karo atskiri Ignalinos ežerai priklausė įvairiems savininkams – valstybei, dvasininkams, dvarininkams. Šie savininkai ežerus išnuomodavo daugiausia Ignalinos ir Palūšės pirkliams. Iš vietos žmonių pasakojimų sunku daryti griežtesnes išvadas apie atskirų ežerų priklausomybę ir žvejybos tvarkymą buržuazinės Lenkijos okupacijos laikotarpiu. Anot vieno žvejo, tuo metu buvę privatiems asmenims priklausiusių ežerų, tačiau ir valstybė prie jų pirštus prikišusi. Kai kurie ežerai buvo miškų departamento žinioje. Be vietos pirklių, tuo laiku Palūšėje buvęs specialus žvejybą tvarkęs žmogus, priklausęs žvejybos kooperacijai. Vietos pirkliai teisę žvejoti pirkdavo varžytinėse trejiems metams. Pirkliai turėjo valtį, didžiuosius žvejybos tinklus, kurie buvo gana brangūs. Taip pat jie samdydavosi reikiamą skaičių žvejų. Žvejai tokį pirklių vadino *gaspadorium*. Paprastai būdavo samdomi netoli ežerų gyvenę mažažemiai ir bežemiai valstiečiai.“ „Vasarą į valtį atitvertą vietą žuvims sumesti buvo įdedama ledo. Ledams laikyti pirkliai netoli Lūšių ežero turėjo įsitaisę ledainę – žemėje iškastą didelę duobę, kurios šonai buvo iškloti rąstais. Ledus iš viršaus apkraudavo šiaudais ir pelais. Lenkų okupacijos metais pirklys už darbo dieną mokėdavo žvejui po 2 zlotus. Pirkliai žuvį išgabendavo į Vilnių, kur buvo didelė paklausa.“

Vincas Kisielius (1898 – 1933). Blizgių gamyba (1913 – 1933)

Vincentas Kisielius (Nepriklausomos Lietuvos savanoris, Vyčio kryžiaus kavaliereus, pulko dokumentuose – Kisielis), Adolfo sūnus, gimė 1898 metų rugsėjo 13 dieną Švenčionių apskrityje, Linkmenų valsčiaus, Palūšės miestelyje. Pagal profesiją – geležinkelio darbininkas. Kalbėjo rusų, lenkų, žydų kalbomis. Fotografija: Vincas Kisielius, 1923 m. Tėvai – Adolfas Kisielius (1871 – 1900–01–10), buvęs kareivis ir Domicelė Kurpytė (1874–1969). Santuokoje Adolfas pragyveno tik penkerius metus.

Vincas Kisielius mokėsi žvejybos amato iš dėdės Aleksandro. Mezgė tinklus, darė bučius ir samtelius vėžiams gaudyti. Kai paaugo, pasidarė pirmas blizgeles žieminei žvejybai ir blizges vartikles. Dėdė Aleksandras imdavo į žūklę ir Vincą. Žiemines blizgelės ir didžioji blizgių dalis neišliko (1933 metų lapkričio 16 dieną žvejo dėžė nuskendo prie Sėkliaus Lūšiuose tragiško įvykio metu). Vėliau savanorio anūkė Regina Kisieliūtė – Šatkauskienė (1952–03–30) puoselėdama senelio atminimą, parašė apie jį šiltus prisiminimus.

Lūšių ežero smėlėtoje pakrantėje stovėjo žvejo Aleksandro Kisieliaus Jono namelis. Turėjo žvejas keturis sūnus: Aleksandrą, Adolfą, Juozapą ir Antaną. Adolfas iš tėvo ir

brolio Aleksandro mokėsi žvejybos amato. Jaunasis Adolfas susipažino su Meironių kaimo mergina Domicele Kurpyte (vėliau artimieji ją vadino „babunia“). Jaunuoliai susituokė 1895–02–08. Abu buvo labai neturtingi, Domicelė kraičio gavo seną pirtelę, kurią, dėdei Butrimui leidus, perkėlė iš Meironų ir pasistatė Palūšėje šalia jo namų (dabar Lūšių g. 4, Palūšė). Adolfas su Domicele susilaukė sūnaus Vinco ir dukters Anelės.

Neilgai džiaugėsi Adolfas mažuoju Vincuku ir Aneliute. 1900–01–10 m. Adolfas mirė nuo šiltinės. Tą patį mėnesį mirė ir dukra Anelė (1900–01–28) nuo tymų. Domicelė liko viena su mažyliu Vincuku ant rankų.

Sunkus buvo jaunos našlės gyvenimas. Ji daug ir sunkiai dirbo: skalbė žmonėms, vietiniuose dvaruose pjovė rugius, rinko vaistažoles. Domicelė (1874–03–03 – 1969–01–11) vaistažoles rinko visą gyvenimą, buvo žolininkė, gydė žmones. Visas jos džiaugsmas ir viltis buvo mažasis Vincukas. Ji stengėsi, kad jam nieko netrūktų, o labiausiai svajėjo, kad būtų išsimokslinęs. Vincukas baigė triklasę Palūšės pradžios mokyklą. Atkakloji našlė ir toliau stengėsi, kad sūnus mokytųsi – leido jį į Linkmenų mokyklą. Senieji Palūšės kaimo gyventojai pasakojo, kaip ji žiemą per Lūšių ežero ledą su rogutėmis vežiodavo sūnų į mokyklą. Baigė Vincukas Linkmenų dviklasę mokyklą, puikiai išmoko skaityti ir rašyti ne tik lietuviškai, bet ir rusiškai.

Ignalinos kraštas. Palūšės grupė platino atsišaukimus kviečiančius valstiečių nemokėti mokesčius, nestoti į kariuomenę (lenkų), rinko aukas politiniams kaliniams. Kratos vyko apie 1930 metus.

Būriavosi kaimo vyrai aplink Vincentą, ilgais vakarais prašydami paskaityti lietuvišką spaudą, kuri tuo metu buvo nelegali. Ne kartą policija krėtė Domicelės pirkelę, bet vikrioji našlė spėdavo spaudą į krosnį įmesti.

Vincas žvejojo su dėde Aleksandru, gamino blizges ir blizgeles. Mezgė tinklus, taisė, lopė. Žandarai, darydami kratą ir neradę neleistinos spaudos, dalį blizgių ir žvejybos įrankių atėmė iš Vinco. *“Tardomi, mušami guminėmis lazdomis per padus, jie neprisipažino. Kisielius ir Kliaunekas buvo perduoti teismui, bet, nesant įrodymų, buvo išteisinti”*. (Ignalinos kraštas. Vilnius 1966 psl. 68)

Domicelė Kurpytė – Kisielienė puikiai mokėjo paruošti žuvį.

Vėliau išleido Domicelė Vincentą į Nepriklausomos Lietuvos kariuomenę savanoriu. Plyšo skausmu širdis, išleidus vienintelį sūnų į kariuomenę, bet meilė Lietuvai nugalėjo. Peržegnojusi išvykstantį, kantriai laukė sugrįžtančio.

Baigęs tarnybą Lietuvos kariuomenėje, pagal savanorio statusą gavo žemės prie Žiežmarių. Ten susipažino su Anastasija Pachitonovaite ir 1923 metų sausio 21 dieną Paparčių kaimo bažnyčioje su ja susituokė. Tais pačiais metais susilaukė pirmagimio sūnaus Vytauto. Bet vis tik savanorį traukė namų ilgesys.

Apie 1924 metus Kisielių šeima (Vincas, Anastazija ir sūnus Vytautas (~1923 – 1987–08–05)) nelegaliai atvyko į lenkų okupuotą Lietuvos dalį – atvažiavo į Pabiržę, persikėlė per Lūšių ežerą ir grįžo namo į Palūšę pas Domicelę. Žmona Anastazija siuvo, Vincentas žvejojo (maitino šeimą) ir dirbo prie geležinkelio. Taip pat Vincas gaminosi žvejybos įrankius: meškeres, bučius, graibštus, samtelius vėžiams gaudyti, ir taip pat kaldino blizges ir žiemines blizgeles. Nuotraukoje Gedimino Kisieliaus iš pasakojimų atkurtas, Vinco Kisieliaus naudotas, įrankis tinklų mezgimui ir susiuvimui.

Močiutės Domicelės namelyje suklegėjo jaunesniųjų sūnaus vaikų balsai: Gedimino (1926 – 1982), Vaclovo (1931–03–06 – 2011–12–23), Anastazijos (1929 –). Bedirbdamas prie geležinkelio, Vincentas susilaužė koją. Su sužeista koja, 1933–11–16 žiemos dieną, išėjo žvejoti – didelei šeimai reikėjo maisto. Ežero ledas buvo patišęs ir vyras įlūžo... Sunkiai žiemiškai apsirengęs, su sulaužyta koja, žvejas pradėjo skęsti. Bažnyčioje grojo vargonai, kunigas P. Prunskis (Palūšėje 1911–1939 m. klebonavo Petras Prunskis (1871–1942) sakė pamokslą. Nemėgo jis laisvamano savo parapijiečio, todėl ir kilus šurmuliui, nenutraukė mišių. Negreit atbėgo žmonės gelbėti skęstančiojo. Aleksandras Kisielius ir Ignas Bečelis atsinešė virves, apjuosė vieną iš jo vaikų (Vytautą), kuris atsargiai pasistumdamas su rogutėmis per ledą vežė tėvui irklą. Bet tėvo ranka buvo sušalusi, neišlaikė irklo ir kartu su rogutėmis nugrimzdo po ledu. Ištraukus skenduolį, ant kranto liko raudanti motina, o namuose – žmona su keturiais vaikais. Apie tragišką įvykį, nusinešusį narsaus savanorio Vinco Kisieliaus gyvybę, aprašyta Vilniaus lietuvių meno ir literatūros draugijos 1938 metais išleistame novelių rinkinyje „**Pertraukti karoliai**“.

Nuo mažų dienų Vincas Kisielius mokė žvejybos ir rodė žvejybos įrankius savo vaikams. Ilgais vakarais pasakodavo visai šeimai istorijas apie atsitikimus Palūšės krašte prie Lūšių ežero.

Po tėvo Vinco mirties našlė Anastazija su Vytautu, Vaclovu ir Nastute išvažiavo pas gimines i Vilnių, o Gediminą paliko Palūšėje bobutei Domicelai prižiūrėti. Gediminą nuolat supo gamta ir ežerynai.

Domicelė („babunia“) negalėjo duoti Vinco žvejybos įrankių ar blizgių į rankas, jas parodydavo prieš miegą, kai pasakodavo istorijas apie tėvą ir žvejybą. Todėl radęs tinkamą metalo gabalėlį, pramušęs skylutes, Gediminas bandė atkurti tėvo turėtas blizges. Jų tinkamumą ir ėjimo savybes bandydavo prie lieptelio Lūšių ežere, būtent toje vietoje kur ir dabartinis mūsų lieptas. Ten buvo mėgstamiausia kaimo vieta skalbimui. Liepto vieta – istorinė. Kasmet lieptas atnaujinamas. Mažasis Gediminas stengėsi įvairiais būdais pagauti žuvį maistui, nes kruopų, miltų, truputį taukų atnešdavo kaimo moterys už vaistažoles, taip pat Domicelė gaudavo atlygį už atliktus įvairius darbus turtingesniems ar už skalbimą.

Žvejodamas mažasis Gediminas dažnai konfliktuodavo su lenkų pasienio tarnyba, nes Palūšė buvo pasienio zona ir žvejojant neleido, vis laužė meškeres ir stražnicon (daboklėn) varė. O geroji babunia vis eidavo anūkėlio iš daboklės pasiimt, vėl leisdavo daryti naujas meškeres, blizges ir eit žvejojant, nes žuvis buvo bene vienintelis jų maistas. Stražnica, kur laužė meškeres ir atiminėjo žvejybos įrankius, buvo maždaug ten kur dabar ANP Ekologinio švietimo centras, kur prasideda skulptūrų alėja.

Bėgo metai ir blizgių gamyba tęsėsi. Visos blizgės ir blizgelės buvo daromos namie, virtuvėje ant virtuvinio stalo. Atėjęs iš naktinio darbo spaustuvėje ir kiek pailsėjęs, imdavo kalti blizges. Darbą lydėdavo daina. Mėgstamiausios dainos: „Kur bakūžė samanota“, „Lietuva brangi“, „Širdy dar ne ruduo“, „Karvelėli mėlynasai“, „Kur lygūs laukai“. Žiemą, kol dar upes ir ežerus kausto ledas, pats darbymetis blizgių gaminiui. Per dieną pavykdavo padaryti jų keletą, nes darbas ilgas ir sudėtingas. Draugai žvejai labai vertino padarytas blizges ir su nekantrumu laukdavo susitikimo ar žvejybos sezono, kad gautų keletą Gedimino gamintų blizgių. Rankų, širdies šiluma, darbas su meile suteikdavo blizgėms ypatingą aurą. Blizgės visada nešė sėkmę. Tų, kurių geometrija buvo labiausiai pavykusi buvo daromos pagal iš anksto paruoštas iškarpas iš skardos ir plono kartono.

Mintys apie naujas blizges kildavo iš draugų pasakojimų ir pamatytų parduotuvėse, turguose, o ir pats labai daug kūrė ir eksperimentavo. Kad blizgės būtų įdomesnės, įvairesnės ir gražesnės, jos buvo gaminamos iš vario, žalvario, melchioro, sidabro skardos ar folijos. Derinant jų spalvas ar metalų padengimus kitais metalais, pavyko gauti labai gražias blizges. Blizgės buvo gaminamos ir standartiniais įrankiais, ir specialiai tam tikram tikslui skirtais, kaip žvynų iškalimui įrankiais. Raudoni siūlai pririšti prie trišakio kablo leidžia suteikti papildomą dekoratyvinį įvaizdį ir efektą. Kiekviena blizgė tampa meno kūrinium. Žiemą gaminamos blizgės buvo išbandomos vonios vandenyje, kad įsitikintų jų tobulumu ir tinkama eiga. Vasarą tos pačios blizgės buvo patikrintos Lūšių ežere natūraliomis sąlygomis. Jas suvyniodavo į laikraštį ir tik tada įteikdavo draugams ir bičiuliams kaip dovaną.

Ištrauka iš Norberto Vėliaus knygos apie Ignalinos kraštą (1966 metais išleistas V. Miliaus straipsnis „Žūklė“): „Žiemą būdavo blizgiaujama. Blizges medinėse formelėse nusiliedavo patys žvejai iš cino. Kabliukai blizgėms būdavo naudojami pirktiniai, juos padegindavo, kad būtų minkštesni. Nulietą blizgę išdailindavo dilde ir švitru. Buvo žmonių, kurie už pinigų ir kitiems blizgių nuliedavo.“

Kisielių blizgių epopėja tęsiasi. Dabar jas gamina Gedimino Kisieliaus žentas Bronius Šatkauskas ir Broniaus sūnus Gediminas Šatkauskas. Blizgėms suteiktas tautinio paveldo produktų A kategorijos sertifikatas ir Aukštaitijos nacionalinio parko produkto ženklas pažymėjimas.

Fotoakimirkos

Vilnius 1947 m.

Vilnius, Neries ir Vilnelės santaka. 1950 m. Su lazdyno meškere.

Vilnius 1947 m.

Vilnius, Prie Neries 1951 m.

Vilnius, Neryje su broliu Vaclovu Kisieliumi, 1947 m.

Asalnų ež. 1956 m.

Neries, Žeimenos santaka. 1964 m.

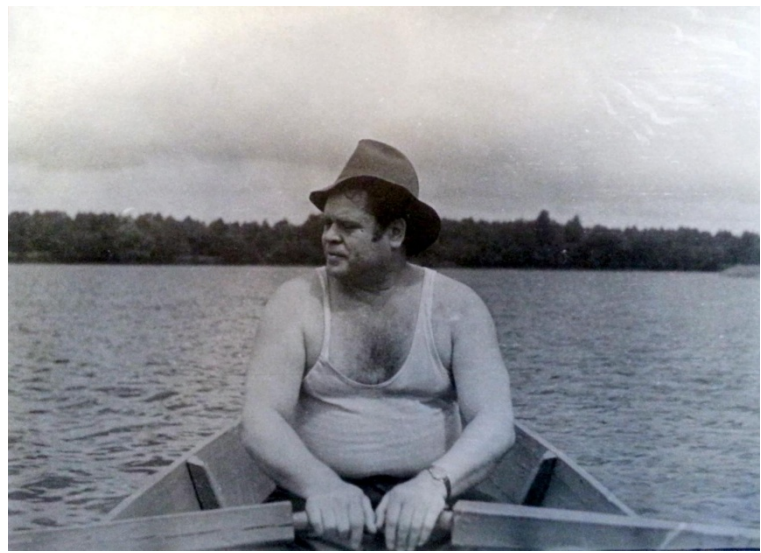
Dubingiai, 1956 m.

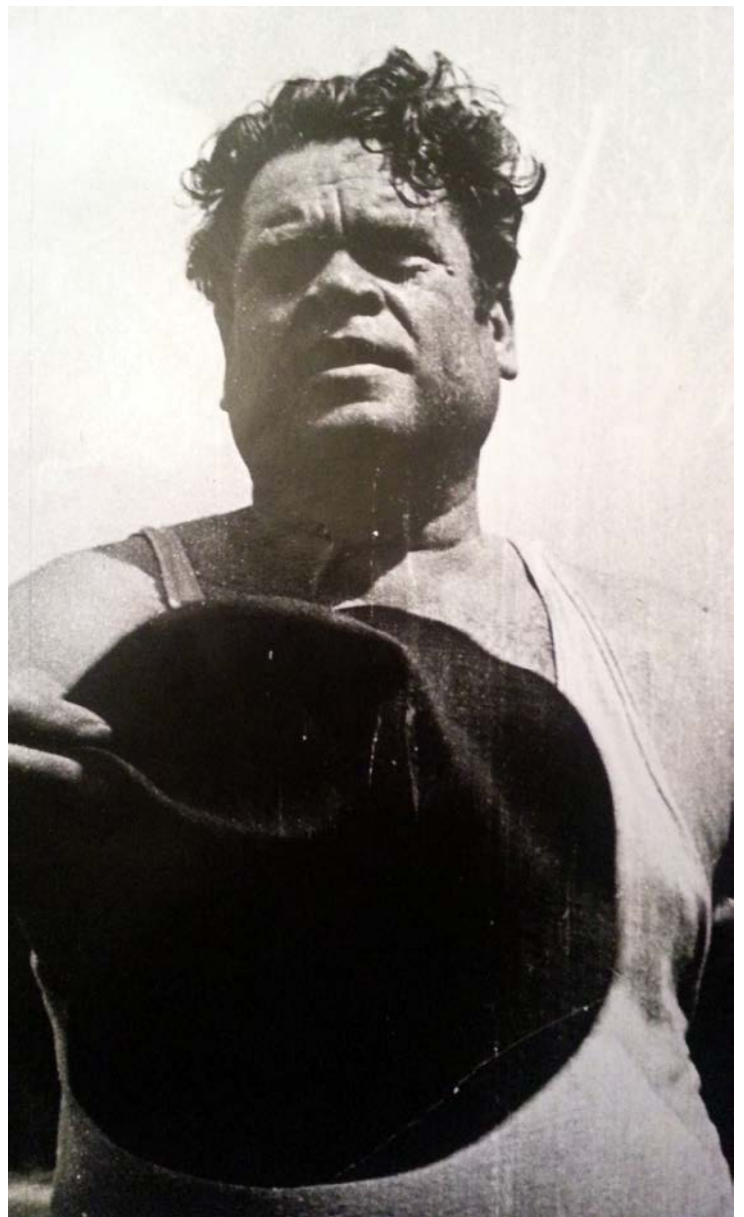
Po žvejybos 1970 m.

Ir žalčiui patiko blizgė. 1970 m. Lūšių ež. Asalnų ež. Dringiai, 1975m. Santaka.

Blizgių gaminimas 1975 m.

Lūšiai, 1975 m.

Palūšė („galas praustuvio“). Matosi Meironių kalnas (žemyninės smėlio kopos). Apie 1954 m. Iš kairės: Palmira Zakarkaitė Kisielienė, Gediminas Kisielius, Regina Kisieliūtė, Rima Kisielienė.

Valties apžiūra artėjant sezonui. Zigmas Zakarka ir Antanas Kurpė (antram plane). 1969 m.

Lūšiai, 1976 m.: dukra Regina ir Gediminas Kisielius.

